

Lesbrief 12 - Open staan voor ons potentieel

Jaar 3

door Kim Nataraja

In de lesbrief van vorige week sprak ik erover dat we de dingen benoemen, maar dat we ze door ze te benoemen nog niet kennen. Toch geven we instinctief namen aan de dingen, omdat dit ons het gevoel geeft zeggenschap te hebben, hoe denkbeeldig dat ook mag zijn: we denken dat we weten wat er aan hand is. Ons brein is zelfs zo gebouwd. Het werkt voornamelijk in beelden, hetgeen leidt tot concepten, gedachten en benamingen. Onze overlevingsdrang dwingt ons om alles onder controle te houden. Dit is erg bruikbaar bij het omgaan met zaken op het materiele en rationele bewustzijnsvlak, maar erg belemmerend op de spirituele weg waar we de rationele gedachtewereld achter ons laten. Daar waar we toegang hebben tot spiritueel bewustzijn – een andere manier van zijn – laten we de regie over aan een hogere macht, die we God noemen. Hiertoe hebben we het nodig dat we ons zeker kunnen voelen van Gods Liefde.

De beelden die we in onze geest over God creëren, de naam die we aan deze Goddelijk Realiteit verbinden, kunnen dit noodzakelijk vertrouwen en deze liefdevolle relatie verhinderen. Deze beelden, die in plaats van ons behulpzaam te zijn ons eerder gevangen houden in onze eigen gedachten, vormen een wezenlijke hindernis op het pad. Als we groot gebracht zijn met 'God, de Vader' en onze ervaring met onze eigen vader was verre van ondersteunend – we voelden ons afgewezen, bekritiseerd – dan zal dit beeld ons niet het vertrouwen geven dat we nodig hebben op het spirituele pad, omdat ons zelfbeeld er één is dat Gods aandacht niet waardig is. Zelfs het denken over God als 'Moeder' – pakt dit probleem niet werkelijk aan – we vervangen slechts het ene beeld door het andere. Andere mensen kunnen dezelfde afwijzing ervaren hebben door hun moeder. Als God gezien wordt als rechter dan wordt Hij eerder iemand die je liever vermijdt, dan dat je er een relatie mee aangaat. Velen van ons dragen zo'n last door schuldgevoel.

Als we groot gebracht zijn met het beeld van een oude man die op een wolk in de hemel zit en we neigen ertoe wetenschappelijk bezig te zijn, dan komt de gedachte al gauw bij ons op dat dit gewoonweg onmogelijk is – we zijn dit beeld van kinderlijk geloof ontgroeid en we verwerpen religie tegelijk met dat onvolwassen beeld. John Main toont in 'The Present Christ' aan dat deze beelden tot angst – onze voornaamste emotie – leiden: "Zo wordt ons gebed een manier om Hem te behagen of tevreden te stellen, en door tot Hem te bidden hopen we dat Hij 'zijn toorn van ons afwendt'." Deze angst dat we niet goed genoeg zijn leidt tot een gevoel van vervreemding en zinloosheid – een algemene en overheersende gesteldheid in onze westerse samenleving. Maar

Jezus liet ons op de manier hoe Hij was en in zijn onderricht zien dat God liefde is, niet als een ander beeld dat je erop na kunt houden, maar als iets dat we kunnen ervaren als een persoonlijke liefdevolle relatie. Enkel al door het volgen van Jezus' woorden 'laat jezelf achter', kunnen we de Stilte van de liefdevolle aanwezigheid van het Goddelijke in het centrum van ons wezen ervaren. We kunnen dit doen door het onderricht van John Main over het loslaten van alle gedachten en beelden, waaruit we het 'zelf' – het ego opbouwen, te volgen. En dan weten we, zoals John Main in 'The Present Christ' zegt: "We zijn omdat God is. God is ons wezen en daarom is ons wezen goed. Het is net zoals Hij is." Hij benadrukt dat we dit zullen ervaren ondanks het feit dat "het voor ons ongelooflijk lijkt dat het overstijgen van alle beelden de manier tot werkelijk inzicht is. Oppervlakkig gezien lijkt het dat er zonder beelden geen inzicht is, net zoals er zonder gedachten geen bewustzijn is."